

затичахъ подиръ нея.

— Колко хубаво, колко вкусно
мирише пѣдпѣдка, татенце!

— Вкусно, я! А като загри-
зешъ ей сега едно крилце!

Тръгнахме и тримата за го-
тварницата. И щомъ се пока-
захме на вратата, крадливиятъ

Гоцо, съ пѣдпѣдка въ уста,
се намѣри съ единъ скокъ на
прозореца и оттамъ изчезна въ
тъмнината.

За насъ остана само димя-
щата скара и хубавата миризма
отъ печения пѣдпѣдкъ.

Дамянъ Калфовъ

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТѢХА НА ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

IV.

КАКЪ ИЗГЛЕЖДА ЗЕМЯТА ОТЪ ВИСОКО. ПЪТНИЦИТЪ ВЪ ЦЕПЕЛИНА ОСТА-
ВАТЪ БЕЗЪ ВЪЗДУХЪ

Гледай, гледай! Просто да не
вѣрвашъ на очитъ си. Дър-
вениятъ цепелинъ на Татунча
наистина лети съ страшна сила
право къмъ луната. Какъ можа
да го направи дяволскиятъ му
Татунчо! Лети, не се шегува!
Ето нà, тѣхната кжща вече не
се вижда. Само плачътъ на не-
щастната имъ майка, като че
още долита до тѣхъ.

— Азъ искамъ да се вър-
немъ! — изплака Татунка.

— Да се върнемъ ли? Ни-
какво връщане! Додето кра-
кътъ ми не стѣпи на луната, за
връщане и дума да не става.

Това си е. Додето Татунчо-
виятъ кракъ не стѣпи на лу-
ната, никой да не смѣе да мисли
за връщане. Татунчовата дума
на две не става. Татунка поз-
наваше много добре брата си
и затова тихичко се сви въ
жгъла, и нищо повече не спо-
мена за връщане. А Татунчо
гледаше презъ прозорчето и
цѣлъ кипѣше отъ радостъ. Ни-
кога до тогава той не бѣше
виждалъ земята отъ толкова
високо. Голѣмиятъ градъ, който
никога не можеше отъ край до
край да изходи, сега му се
струваше като нарисуванъ на